

der i dette Forslag her indeholdes et væsentligt Skridt henimod denne absolut nødvendige Hjælpen in mellem værdige og uværdige Fattige.

Den ærede Forslagsstiller har indbragt Forslaget i samme Skikkelse som tidligere. Der kan være Noget, der taler derfor; men jeg skal ikke nægte, at for mig, og jeg antager for de fleste Medlemmer her i Thinget, samler Opmærksomheden sig navnlig om de to Paragrafer i Lovforslaget, hvorom man en Gang i Udvalget er bleven enig. Disse to Paragrafer, nemlig §§ 3 og 4, ere dem, som der i Virkeligheden er nogen Udset til at gennemføre, og det er dette Things Blygt saa snart som muligt, altsaa i indværende Samling, at føre i alt Fald disse to Paragrafer, som ogsaa ere Hovedbestemmelsen, igennem og sende dem til Landstthinget, for at vi endelig en Gang kunne faae at vide, hvorledes dette Thing stiller sig dertil, og for at vi endelig en Gang om muligt kunne faae Noget ud deraf. Jeg skulde tro, at efter den Maade, hvorpaa Forslaget i 1886—87 blev modtaget her i Thinget fra den Side, som har Flertal i det høie Landstthing, skulde der være en Del Udset til at faae Noget ud af Sagen. § 1, Bestemmelsen om, at den Hjælp af det Offentlige, som første Gang ydes Noget, ikke betragtes som Fattigunderstøttelse og saaledes heller ikke medfører dennes Følger, saafremt den ydede Hjælp ikke udtrækker sig ud over et Tidrum af 4 Maaneder, er en af de Bestemmelser i Lovforslaget, som ikke har vunden almindelig Tilslutning, og som jeg heller ikke nægter, at jeg for min Part har visse Betænkeligheder ved. Det er det første Skridt, der koster, og det turde særlig gjælde, naar det gjælder Veien henimod Fattigkassen; jeg mener, at Understøttelser af den Art, som Forslagsstilleren tager Sigte paa gennem Bestemmelsen i § 1, og som han ogsaa tager Sigte paa ved Bestemmelsen i § 2, er af den Art Understøttelser, som bedst ydes gennem de fri Fattigkasser. Og i den Henseende have vi jo ogsaa her i Thinget tidligere gjort et stort Arbejde, som jeg inderlig vil haabe, at der ogsaa om ikke for lang Tid maa komme Noget ud af. Jeg siger til det gjentagne Forslag om Understøttelsestaster og navnlig til det, som blev fremsat i forrige Samling af en Del Medlemmer af det Udvalg, der havde behandlet den Sag før. Der fremkom her i Thinget en Række varme, gode og praktiske Udtalelser om denne Sag fra forskellige Sider her i Thinget, saaledes de ærede Medlemmer fra Løvel (Thorup) og Nørresundby (Tutein), det ærede Medlem fra Mors (C. Haavn), det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) og flere Andre, saa det forekommer mig, at denne

Sag er i en saa god Gænge, at den ikke mere burde gaa ud af Arbejdet her; men jeg mener det rigtignok mest praktisk at forsøge paa at løse den Opgave, som den ærede Forslagsstiller har stillet sig i §§ 1 og 2, ved en Ordning, som omdanner Fattigkasserne paa den Maade som tilsligget gennem Forslaget om Understøttelsestasterne. Det vilde være mere praktisk end at søge at løse den gennem disse 2 Paragrafer.

Det, hvorpaa Hovedbægten ligger, er §§ 3 og 4. § 3 siger, at "Hjælp af det Offentlige til Bøgehjælp, Bøgemidler, Indlæggelse paa Sygehus og Begravelse betragtes ikke som Fattigunderstøttelse og medfører ikke de Følger, som flyde af en hos Fattigvæsenet modtaget Understøttelse." Det er en af de Bestemmelser, som det i Virkeligheden er omtrent umuligt at rette nogen begrundet Indvending imod, og jeg har heller ikke set, at det under de forskellige Behandlinger, som denne Sag har været Gjenstand for i Rigsdagen under meget forskellige Former, er flet. Alle have indrømmet, at det var en Blet og en hæslig Blet paa vor Lovgivning, at Sygehjælp skulde betragtes som Fattigunderstøttelse og berøve en Mand Valgret og andre Rettigheder. Alle have indrømmet, at her er Tale om et virkelig Retfærdighedskrav. Naar Sagen dog ikke er bleven gennemført, ja ikke nogeninde, saa vidt mig bekjendt, er kommen blot til en foreløbig Afslutning, saa at vi klart og bestemt have faaet alle Siders Stilling udtrykt, saa ligger det i en vis Udenhed, som er hos os herinde, naar vi behandle den Sags Sager, i en vis Mangel paa den Varme og Glød, som skulde være over Behandlingen, og ikke mindst i Sager som denne, hvor det gjælder om Livs- og Væresspørgsmaal for mange Mennesker. Jeg vil haabe, at denne underlige Sunkethed i alt Fald i Aar maatte forsvinde, saa at vi kunde faae Klarhed over denne Sag. Jeg ønsker det ikke mindst, fordi vi netop i Aar have faaet et Forslag frem — jeg haaber, at vi faae det over i dette Thing — fra den høitærede Indenrigsminister, om Statshjælp til Sygeklæster. Det er et Forslag, under hvis Behandling den Tante, som er udtrykt i § 3 i det ærede Medlems Forslag, nødvendig maa komme til at spille en meget betydelig Rolle. Jeg vil her strax sige, at jeg er den høitærede Indenrigsminister meget taknemlig for hans Forslag om Sygeklæster. Sjøndt jeg meget vel ser de store Mangler, der klæbe ved dette Forslag, haaber jeg dog, det skal være et godt og brugeligt Grundlag for os, saa at der kan komme noget Godt ud deraf. Jeg jer